

PIRMAS SKYRIUS

NAUJAS MINISTRAS

Buvo beveik vidurnaktis. Ministras pirminkas vienas sėdėjo savo kabinete ir skaitė ilgą raštą, tačiau pranešimas slydo per smegenis nepalikdamas jose menkiausio prasmės pėdsako. Jam turėjo paskambinti vienos tolimos šalies prezidentas, todėl, laukdamas to nelaimėlio skambučio ir vydamas šalin nemaloniai mintis apie klaidingai prailgusią, sunkią ir varginančią savaitę, daugiau nieko negalėjo galvoti. Kuo labiau stengėsi įsiskaityti į smulkias raides prieš nosį gulintį lapą, tuo aiškiau regėjo piktdžiugą švytintį vieno politinio priešininko veidą. Minėtasis priešininkas kaip tik tą dieną kalbėjo per žinias: ne tik išvardijo visus baisius savaitės įvykius (tarsi kam nors būtų reikėję juos priminti), bet ir išaiškino, kodėl vyriausybė kalta dėl kiekvieno jų.

Prisiminus tuos neteisingus kaltinimus, ministrui pirmininkui smarkiau ėmė plakti

širdis. Ką gi, po galais, vyriausybė galėjo padaryti, kad tas tiltas nesugriūtų? Kaip drįsta kas nors sakyti, kad ji skiria per mažai lėšų tiltams! Tiltui dar nebuvo nė dešimties metų. Geriausi ekspertai nemokėjo paaiškinti, kodėl jis dailiai lūžo perpus ir keliolika automobilių nugarmėjo į upės gelmę. Ir kaip žmonėms liežuvis apsverčia sakyti, kad tos dvi baisios šiuropios ir visur išskalambytos žmogžudystės įvyko todėl, kad gatvėse patruliavo per mažai policijos? Arba kad vyriausybė kažkaip turėjo numatyti siaubingą uraganą pietvakarių Anglijoje, atnešusį tiek aukų ir nuostolių? Ir nejaugi jis kaltas, kad vienas padėjėjų, Herbertas Čorlis, šią savaitę elgėsi taip keistai, jog dabar turės daug daugiau laiko praleisti su šeima?

„Slogutis sukaustė šalį“, – užbaigė kalbą priešininkas, sunkiai sulaikydamas plačią šypseną.

Deja, tai buvo šventa teisybė. Ministras pirmininkas pats jautė, kad žmonės nusiminię. Net oras kažkoks liūdnas – kad liepos viduryje būtų šitokie žvarbūs rūkai... Nenormalu, nei šis, nei tas...

Jis apvertė pranešimo lapą, pamatė, kad prirašytas pilnas puslapis, ir nutarė nebeskaityti. Iškėlęs rankas pasiražė ir gaudžiai apžvelgė kabinetą. Kambarys buvo gražus, turėjo puikų židinių priešais aukštų langų eilę, sandariai uždarytų nuo neįprastos metų laikui vėsos. Sudrebėjęs ministras pirmininkas atsis-tojo ir nuėjo prie langų. Į stiklus braižėsi migla. Staiga, taip stovėdamas nugara į kambarį, išgirdo tyliai kostelint.

Jis sustingo akis į akį su išsigandusiu savo atspindžiu tamsiame stikle. Pažino tą kosčiojimą. Buvo jau girdėjęs. Lėtai lėtai jis atsisuko į tuščią kambarį.

– Kas čia? – paklausė drąsindamasis.

Akimirką beprotiškai vylėsi, jog niekas neatsilieps. Tačiau iškart atsišaukė balsas, griežtas, ryžtingas, sakytum skaitantis parengtą kreipimąsi. Jį skleidė – kaip iš to kostelėjimo ministras pirmininkas beregint suprato – į varlę panašus žmogutis su ilgu žilu peruku, aliejumi nutapytas nedideliame apmūsojusia-me paveiksle tolimojoje kambario kertėje.

– Žiobarų ministrui pirmininkui. Turime skubiai susitikti. Malonėkite tučtuojau duoti atsakymą. Pagarbiai Karamelė. – Žmogutis paveiksle klausiamai žiūrėjo į premjerą.

– Ahm... – numykė šis. – Suprantate... ne labai tinkamas laikas... Matote, man turi skambinti... vienas prezidentas...

– Tai galima atšaukti, – pareiškė portretas. Ministrui pirmininkui apmirė širdis. Šito jis ir bijojo.

– Bet man išties labai norėjosi pakalbėti...

– Mes padarysime, kad prezidentas pamirštų. Paskambins rytoj vakare, – tarė žmogutis. – Malonėkite duoti atsakymą ponui Karamelei.

– Aš... aa... na, gerai, – išlemeno premjeras. – Sutinku pasikalbėti su Karamele.

Jis nutrepeno prie stalo nervingai tampydamas kaklaraištį. Vos spėjo atsisėsti ir nutaisyti – reikia tikėtis – giedrą, ramų veidą, kai tuščiame židinyje po marmurine atbraila plykstelėjo skaisčiai žalios liepsnos. Jis stengėsi neparodyti nei nuostabos, nei baimės. Sukdamasis kaip vilkelis, ugnyje pasirodė apkūnus vyriškis. Štai jis žengė ant puikaus senoviško kilimo braukdamas pe-lenus nuo savo ilgo dryžuoto apsiausto ranko-vių, kitoj rankoj laikydamas gelsvai žalią katiuką.

– O, ministras pirmininkas... – tarė Karamelė, kišdamas ranką sveikintis. – Malonu vėl jus matyti.

Premjeras negalėjo nuoširdžiai priimti šio komplimento, tad patylėjo. Reti Karamelės apsilankymai jam neteikė nė menkiausio malonumo – ir šiaip gan šiurpoki, jie paprastai reikšdavo, kad jis netrukus išgirs kokią nors labai blogą žinią. Be to, Karamelė atrodė suvargęs. Liesesnis, plikesnis ir žilesnis, žvilgsnis užguitas. Ministrui pirmininkui tekdavo matyti tokią išraišką politikų veiduose, ir ji niekad nežadėdavo nieko gero.

– Kuo galėčiau padėti? – paklausė jis, trumpai paspausdamas Karamelėi ranką, ir mostelėjo į kiekiausia kėdę priešais rašomąjį stalą.

– Net nežinau, nuo ko pradėti, – sumurmėjo Karamelė. Prisitraukęs kėdę atsisto ir žaliąjį katiliuką pasidėjo ant kelių. – Na, ir savaitėlė...

– Ir jums buvo nesaldi, tiesa? – iškošė premjeras, atšiauriu tonu norėdamas parodyti, kad jau ir taip sotus negandų, nereikia nė Karamelės.

– Taip, žinoma, – atsakė Karamelė. Liūdnamai pasitrynęs akis gailiai pažvelgė į Ministrą pirmininką. – Mano savaitė niekuo nesiskiria nuo jūsų, premjere. Brokdeilo tiltas... Bounz ir Vens nužudymas... O kur dar sąmyšis pietryčių Anglijoje...

– Jūs... aa... jūsų... noriu pasakyti, jūsų žmonės... prisidėjo prie... prie tų įvykių, ar ne?

Karamelė rūščiai dėbtelėjo į pašnekovą.

– Be abejo, prisidėjo. Nejaugi nesupratote, kas vyksta?

– Aš... – teištare premjeras.

Štai dėl tokio elgesio jis ir nepakentė Karamelės apsilankymų. Šiaip ar taip, ministras pirmininkas – jis, jam nepatinka jaustis neišmanėliu mokinuku. Bet, aišku, šitaip susiklostė per patį pirmą susitikimą su Karamelė patį pirmą jo premjerystės vakarą. Prisimena kaip šiandien ir žino nepamiršęs iki mirties.

Jis stovėjo vienas štai šitame kabinete gardžiuodamasis pergale, kuri išaušo šitiek metų svajojus ir rezgus visokius planus, kai išgirdo už nugaros kostelint, visai kaip šįvakar. Atsisukus tasai bjaurus portretas jam pranešė, jog pas jį atvyksta magijos ministras.

Savaime aišku, jis pamanė, kad nuo ilgos agitacinės kampanijos ir rinkimų įtampų jam galvoj pasimaišę. Jau ir taip pakraupo prašnekus portretui, tačiau tai buvo grynas niekas, palyginti su jausmeliu, kada iš židinio šastelėjo apsišaukęs burtininkas ir paspaudė jam ranką. Jis be žado išklausė malonų Karamelės patikinimą, kad visame pasaulyje tebėra pilna įsilaptinusių raganų ir burtininkų, tačiau jam nesą ko jaudintis, nes jis, magijos ministras, priiimęs atsakomybę už visą burtininkų bendruomenę ir nemagiškajai žmonijos daliai neleisiant su jais susidurti. Tai, pasakė Karamelė, sunkus darbas, apimantis plačią veiklą, nuo saugaus šluotų naudojimo iki slibinų populiacijos ribojimo (premjeras prisiminė, kaip sulig tais žodžiais jis įsitvėrė stalo krašto). Karamelė tėviškai paglostė priblokštam premjerui petį.

– Nebijokite, – tarė, – galimas daiktas, daugiau jūs manęs nematysite. Jums sutrukdysiu tik tuo atveju, jeigu mūsų pusėje atsitiks kas nors tikrai negera, kas keltų pavojų žiobarams... turėčiau sakyti – su magija nesusijusiems gyventojams. O šiaip mano principas: gyvenk ir leisk gyventi kitam. Ir dar – turiu pasakyti, kad jūs laikotės daug geriau už jūsų pirmtaką. Jis mane bandė išmesti pro langą, pamanė, jog esu koks persirengėlis, atsiųstas opozicijos.

– O jūs... jūs nesat persirengėlis?

Tai buvo paskutinė menkutė viltis.

– Ne, – švelniai atsakė Karamelė. – Deja, ne. Žiūrėkit.

Ir ministro pirmininko arbatos puodelį jis pavertė žiurkėnu.

NAUJAS MINISTRAS

– Bet... – be kvapo žioptelėjo premjeras, žiūrėdamas, kaip buvęs puodelis graužia jo parengtos kalbos kampą. – Bet kodėl niekas nieko nepasakė?..

– Magijos ministras ar ministrė pasirodo tik pačiam premjerui, – atsakė Karamelė, išsidamas kišenėn burtų lazdelę. – Tai geriausias būdas išlaikyti slaptumą.

– Tačiau kodėl, – suknerkė premjeras, – kodėl manęs neišpėjo buvęs ministras pirmininkas?

Karamelė ėmė ir nusikvatojo.

– Mielas premjere, ar jūs pats ketinate kada nors kam nors apie tai prasyti?

Tebekrizindamas Karamelė šiūptelėjo į židinių kažkokių miltų, įlipo į smaragdines liepsnas ir užtelėdamas išnyko. Ministras pirmininkas ilgokai stovėjo it įkastas. Suprato kaip gyvas jokiam žmogui neprasitarsiąs apie šį susitikimą, nes kas gi galėtų juo patikėti?

Jis negreit atsigavo nuo to sukrėtimo. Kurį laiką dar mėgino įsikalbėti, kad Karamelė tebuvo haliucinacija, kurią sukėlė bemiegės naktys per tokią sunkią rinkimų kampaniją. Bergždžiai stengdamasis atsikratyti visko, kas primintų šį nesmagų pokalbį, žiurkėną jis atidavė dukterėčiai, ta labai apsidžiaugė, o asmeniniam sekretoriui liepė nukabinti bjaurųjį portretą, pranešusį apie Karamelės vizitą. Didžiam premjero nusivylimui, paaiškėjo, kad portreto neįmanoma nuimti. Kai keliems staliams, porai statybininkų, menotyrininkui ir išdo kancleriui taip ir nepavyko atlupti paveikslo nuo sienos, premjeras sumanymo atsisakė ir įsikibo vilties, kad tas daiktas liks kabė-

ti tylus ir nejudrus iki pat jo kadencijos pabaigos. Retkarčiais akies krašteliu jis lyg ir pastebėdavo paveikslo gyventoją žiovaujant ar krapštantis nosį, o sykį ar du tas netgi ėmė ir išėjo iš rėmų, liko tik purvina drobė. Tačiau jis išmoko per daug nežiūrėti į paveikslą ir, atsitikus panašiam dalykui, nuolat sau tvirtai priminti, kad akys jį apgaunančios.

Paskui, prieš trejus metus, visai tokį pat vakarą, premjeras vienas sėdėjo kabinete ir portretas vėl pranešė atvykstant Karamelę. Ministras išgriuvo iš židinio peršlapęs ir baisiausiai persigandęs. Nespėjus premjerui paklausti, kurių galų jis varvina vandenį ant Akksminsterio kilimo, Karamelė ėmė net springdamas pasakoti apie kažkokį ministrui pirmininkui visai negirdėtą kalėjimą, apie žmogų, vardu Sirijus Blekas, apie kažkokį lyg ir Hogvartsa ir berniuką Harij Poterį. Premjeras ničnieko nesuprato.

– Aš ką tik sugrįžau iš Azkabano, – berte bėrė Karamelė, supildamas vandenį nuo kati-liuko tiesiai sau į kišenę. – Iš Šiaurės jūros vidurio, suprantat, šlykštus skrydis... Psichai sukėlė riaušes, – sudrebėjo jis. – Iki tol buvo paklusnūs. Nesvarbu, vis tiek turėjau ateiti pas jus, premjere. Blekas – žiobarų žudikas, jis gali ieškoti Pats Žinote Ko... Bet jūs, aišku, nežinote, kas tas Pats Žinote Kas! – Valandėlę žiurksojęs į premjerą beviltišku žvilgsniu pasakė: – Nagi, sėskitės, sėskitės, aš jums viską paaiškinsiu... išgerkite viskio...

Ministrui pirmininkui labai nepatiko, kad jam liepiama sėstis jo paties kabinete ir dar siūloma jo paties viskio, bet jis atsisėdo. Kara-

melė išsiėmė lazdelę, iš oro ištraukė du didelius stiklus gintarinės spalvos skystimo, vieną įbruko premjerui rankon ir prisitraukė kėdę.

Karamelė šnekėjo gerą valandą. Vienu tarpu jis atsisakė garsiai ištarti tam tikrą vardą, užrašė jį pergamento skiautėje ir išspraudė ją į laisvąjį premjero delną. Kai Karamelė pagaliau atsistojo išeiti, premjeras irgi pakilo.

– Vadinas, manote, kad... – dirstelėjo jis į vardą kairėje rankoje. – Kad Valdovas Vol...

– *Tas, Kurio Nevalia Minėti!* – išrėžė Karamelė.

– Atsiprašau. Taigi manote, kad Tas, Kurio Nevalia Minėti, tebėra gyvas, tiesa?

– Na, Dumbldoras taip sako, – tarė Karamelė, susirišdamas po smakru apsiausto gobtuvo raištelius, – bet mes jo neradome. Jeigu norite žinoti, jis nepavojingas, kol negauna pastiprinimo, todėl mums reikia nerimauti dėl Bleko. Jūs paskelbsite tą išpėjimą, ar ne? Puiku. Na, tikiuosi, premjere, jog daugiau nebesusitiksime. Labos nakties!

Tačiau jie susitiko. Mažiau nei po metų kabinetė vėl išdygo susibaigęs Karamelė ir pranešė, kad kvidičo (bent jau taip skambėjo tas žodis) pasaulio pirmenybėse įvykęs nesusipratimas, išipainioję keli žiobarai, tačiau premjerui esą neverta jaudintis, tai, kad pasirodęs Pats Žinote Kieno ženklas, dar nieko nereikia: Karamelė buvo įsitikinęs, jog tai pavienis incidentas, Ryšių su Žiobarais valdyba jau užsiimanti jų atminties pertvarkymu.

– Oi, vos nepamiršau, – pridūrė Karamelė. – Burtų trikovės turnyrui mes parsigabensime iš užsienio tris slibinus ir sfingę, įprasta

procedūra, tačiau Magiškųjų gyvūnų kontrolės departamente sužinojau, jog būtina jums pranešti, jeigu į šalį įvežame labai pavojingų gyvūnų.

– Aš... kaip... Slibinus?! – vos nepaspringo premjeras.

– Taip, tris, – patvirtino Karamelė. – Ir sfingę. Na, geros dienos.

Ministras pirmininkas iš paskutiniųjų tikėjosi, kad slibinai ir sfingės bus blogiausia, kas gali nutikti, bet kur tau. Nepraėjo nė dveji metai, ir vėl iš ugnies išlindo Karamelė, dabar su žinia, kad iš Azkabano pabėgo būrys kalinių.

– Būrys kalinių? – kimiai pakartojo premjeras.

– Nieko baisaus, nieko baisaus! – sušuko Karamelė jau viena koja ugnyje. – Kaipmat juos susemsim! – Ir Karamelė dingo žalių kibirkščių spiečiuje.

Kad ir ką sakytų spauda ir opozicija, ministras pirmininkas nebuvo kvailas. Jis netruko pastebėti, jog, nepaisant Karamelės pažadų per pirmąjį susitikimą, juodu gan dažnai matosi ir Karamelė kas kartą apsireiškia vis labiau sutrikęs. Nors ir kaip nemėgo galvoti apie magijos ministrą (arba, kaip mintyse jis visad vadino Karamelę, Aną ministrą), premjeras negalėdavo atsikratyti baimės, kad kitą kartą jis atneš dar baisesnę žinią. Taigi vėl iš ugnies išlipęs Karamelė, susitaršiusiais plaukais, išsigandęs ir pasipiktinęs, kad premjeras nežino tikslios jo apsilankymo priežasties, buvo bene blogiausia, kas galėjo įvykti šią nepaprastai gūdžią savaitę.

NAUJAS MINISTRAS

– Iš kur galiu žinoti, kas darosi... ee... burtininkų bendruomenėje? – atkirto ministras pirmininkas. – Man reikia valdyti valstybę, ir be jūsų turiu rūpesčių per akis...

– Mūsų bendri rūpesčiai, – pertraukė jį Karamelė. – Brokdeilo tiltas lūžo ne dėl susidėvėjimo. Pajūryje ne uraganas siautė. Tos žmogžudystės – ne žiobarų darbas. Ir Herberto Čorlio šeimai būtų saugiau be jo. Mes jau ėmėmės žygių jam išgabenti į Švento Mango magiškųjų ligų ir traumų ligoninę. Tai reikia padaryti šiąnakt.

– Ką jūs... bijau, kad... Ką? – išsižiojo premjeras.

Giliai atsidusęs Karamelė tarė:

– Premjere, labai apgailestauju, tačiau turiu pasakyti, jog jis grįžo. Tas, Kurio Nevalia Minėti, sugrįžo.

– Sugrįžo? Sakydamas „sugrįžo“... Nejaugi jis gyvas? Turiu galvoje...

Ministras pirmininkas ėmė raustis atmintyje bandydamas smulkiau prisiminti tą siaubingą pokalbį prieš trejus metus, kai Karamelė jam papasakojo apie burtininką, kurio visi bijojo kaip ugnies, burtininką, kuris padarė gal tūkstantį baisių nusikaltimų ir paskui penkiolikai metų išnyko.

– Taip, gyvas, – atsakė Karamelė. – Tai yra... pats nežinau, ar žmogus gyvas, jeigu jo neįmanoma nukauti? Nelabai suprantu šitų dalykų, o Dumbldoras nesiteikia žmoniškai paaiškinti. Šiaip ar taip, jis turi kūną, vaikšto, šneka ir žudo, taigi mūsų pokalbio rėmuose galime vadinti jį gyvu.

Ministras pirmininkas neišmanė, ką sa-

kyti, tačiau giliai išsisknijęs įprotis atrodyti gerai informuotam bet kokių kalbamų klausimu vertė jį kartoti senesnių pokalbių smulkesnias.

– Ar Sirijus Blekas su... aa... Tuo, Kurio Nevalia Minėti?

– Blekas? Blekas? – išsiblaškęs pakartojo Karamelė, sukiodamas rankose katiliuką. – Tasai Sirijus Blekas? Ne, prisiekiu Merlino barzda. Blekas negyvas. Pasirodo, mes dėl Bleko... suklydome. Vis dėlto jis buvo nekalnas. Ir visai nesusimokęs su Tuo, Kurio Nevalia Minėti. Suprantate, – kaltai pridūrė jis, dar mikliau sukdamas savo katiliuką, – visi įkalčiai buvo prieš jį, turėjome per penkiasdešimt tiesioginių liudytojų, bet, kaip jau sakiau, jis negyvas. Iš tikrųjų nužudytas. Magijos ministerijos patalpose. Tiesą sakant, bus pradėtas ikiteisminis tyrimas...

Ministras pirmininkas didžiai nustebęs akimirka pajutęs Karamelę gailėtį. Tačiau tą jausmą beregint nustelbė pasitenkinimas: nors jis pats ir nesugeba atsirasti iš židinio ugnies, jam vadovaujant nė vienoje ministerijoje nėra pasitaikę žmogžudystės... bent jau kol kas.

Premjeras paslapčiomis pabeldė į medinį stalą, o Karamelė pasakojo toliau:

– Blekas – tik tarp kitko. Visa bėda, premjere, kad prasidėjo karas ir reikia imtis visų priemonių.

– Karas? – nervingai pakartojo premjeras. – Tikiuosi, jūs šiek tiek perdedate?

– Prie To, Kurio Nevalia Minėti, prisidėjo jo šalininkai, sausį pabėgę iš Azkabano, – vis

greičiau ir greičiau bėrė žodžius Karamelė ir taip smarkiai suko katiliuką, kad jis virto šviesiojančia žalia dėme. – Ištrūkė į laisvę, jie kečia baisingą sąmyšį. Brokdeilo tiltas... tai jo darbas, premjere, jis grasino imsis masiškai žudyti žiobarus, jeigu aš nepasitrauksiu jam iš kelio ir...

– O varge, vadinasi, jūs kaltas dėl tų žmonių žūties, o aš turiu atsakinėti į klausimus apie surūdijusias konstrukcijas, susidėvėjusias sandūras ir dar nežinia ką! – įtūžo ministras pirmininkas.

– Aš, matote, kaltas! – užraudonijo Karamelė. – Norite pasakyti, kad būtumėte nusileidęs tokiam šantažui?

– Gal ir ne, – tarė premjeras, žingsniuodamas po kabinetą, – bet būčiau dėjęs visas pastangas, kad sugaučiau šantažuotoją, kol jis nepridarė visų tų baisių!

– Nejaugi manote, kad aš nedėjau visų pastangų? – pasipiktino Karamelė. – Kiekvienas ministerijos auras ieškojo – tebeieško – jo ir jo sėbrų, tačiau mes kalbame apie vieną galingiausių visų laikų burtininkų, raganių, kuris neįkliūna beveik trisdešimt metų!

– Turbūt teigsite, kad jis sukėlė ir tą uraganą pietvakarių Anglijoje? – vis labiau karščiausi ministras pirmininkas. Kaip pikta sužinoti visų nelaimių priežastį ir negalėti nieko paaiškinti visuomenei! Tai netgi blogiau negu kaltės suvertimas vyriausybei.

– Jokio uragano tenai nebuvo, – liūdnai tarė Karamelė.

– Atsiprašau! – Premjeras ėmė blaškytis kaip liūtas narve. – Išrauti medžiai, nuplėšti

stogai, sulankstyti žibintų stulpai, baisūs sužalojimai...

– Ten pasidarbavo Mirties Valgytojai, – pasakė Karamelė. – To, Kurio Nevalia Minėti, sekėjai. Dar mes įtariame, kad ir milžinas prikišo nagus.

Premjeras sustojo lyg atsimušęs į neregimą sieną.

– Kas toks?

Karamelė susiraukė.

– Aną kartą, norėdamas padaryti didesnę įspūdį, jis pasitelkė milžinus. Dezinformacijos skyrius pluša kiaurą parą, Užmaršintųjų komandos stengiasi pakeisti atmintį visiems žiobarams, kurie matė, kas iš tiesų įvyko, Magišųjų gyvūnų kontrolės departamento darbuotojai šukuoja visą Somersetšyrą, bet milžino nė kvapo – baisiai apmaudu.

– Ką jūs sakot! – metė premjeras.

– Neneigsiu, kad nuotaikos ministerijoje niūrios, – tarė Karamelė. – Ir dėl šito, ir dėl to, kad žuvo Amelija Bounz.

– Kas tokia?

– Amelija Bounz. Magijos įstatymų priežiūros departamento direktorė. Manome, kad ją savo rankomis nužudė Tas, Kurio Nevalia Minėti, nes ji buvo labai talentinga ragana. Viskas rodo, kad ji smarkiai jam priešinosi.

Karamelė krenkstelėjęs vis dėlto pasistengė susivaldyti ir liovėsi sukęs katiliuką.

– Tačiau toji žmogžudystė buvo laikraščiuose, – tarė premjeras, staiga pamiršęs savo pyktį. – Mūsų laikraščiuose. Amelija Bounz... Rašyta, jog ji buvo paprasta pusamžė moteris, gyveno viena. Šiurpus nužudymas,

tiesa? Spauda jį plačiai aprašė. Matote, policija nieko neranda.

– Kurgi ne, – atsiduso Karamelė. – Nužudyta iš vidaus užrakintame kambaryje, ar ne? Tačiau mes tiksliai žinome, kas tai padarė, nors nuo to nė kiek ne lengviau jį sugauti. Pas-
kui dar buvo Evelina Vens, apie ją gal nesate girdėjęs...

– Dar ir kaip girdėjau! – šūktelėjo premjeras. – Beje, tai atsitiko vos už kelių žingsnių nuo čia. Laikraščiai gardžiai vosi: „Įstatymų ir viešosios tvarkos pažeidimai ministro pirmininko užpakaliniame kieme“...

– Sakytum šito negana, – kalbėjo Karamelė, bemaž nesiklausyd amas premjero, – visur šmirinėja Psichai, puldinėja žmones į kairę, dešinę ir per vidurį...

Laimingesniais laikais toks sakiny s ministrui pirmininkui būtų buvęs nesuprantamas, tačiau dabar jis buvo kur kas guder-
resnis.

– Maniau, Psichai saugo Azkabano kalėjimą? – atsargiai paklausė jis.

– Saugojo, – niūriai burbtelėjo Karamelė. – Dabar nebe. Jie pabėgo iš kalėjimo ir prisidėjo prie To, Kurio Nevalia Minėti. Neapsimesiu, jog tai nebuvo smūgis mums.

– Bet, – pasibaisėjo premjeras, kai ką prisiminęs, – argi nesakėte, jog tie padarai iš žmonių atima viltį ir laimę?

– Teisingai. Ir jie dauginasi. Štai iš kur šitas šaltas rūkas.

Premjeras drebančiais keliais klestelėjo ant artimiausios kėdės. Jam pasidarė silpna nuo minties, kad po miestus ir kaimus slankioja neregimi padarai, skleidžiantys tarp jo rinkėjų neviltį ir nusiminimą.

– Paklauskite, Karamelė, turite ką nors daryti! Magijos ministras už tai atsakingas!

– Gerbiamasis premjere, nejaugi po viso to jūs dar manote, jog tebesu magijos ministras? Aš atleistas prieš tris dienas! Dvi savaites burtininkų bendruomenė klykė reikaldama mano atstatydinimo. Per visą buvimą valdžioje neteko matyti tokio vie-
ningumo! – narsiai paban-

dė nusišypsoti Karamelė.

Ministras pirmininkas neteko amo. Kad ir kokia nemaloni padėtis, kurioje jis atsidūrė, jam pagailo priešais sėdinčio susitraukusio žmogėno.

– Labai užjaučiu, – tarė jis. – Ar galiu kuo padėti?

– Jūs labai geras, premjere, deja, niekuo negalite man padėti. Šįvakar esu atsiųstas su pažindinti jūsų su naujaisiais įvykiais ir pristatyti savo įpėdinio. Tikėjausi jį čia jau rasti, bet, aišku, jis paskendęs darbuose, kai tokia padėtis.

Karamelė atsisuko į portretą – bjaurusis žmogeliukas su žilu peruku žąsies plunksna krapštėsi ausį. Susidūręs su Karamelės žvilgsniu, portretas pasakė:

– Jis tuoj pasirodys, dabar rašo laišką Dumbldorui.

– Linkiu sėkmės, – karčiai tarė Karamelė. – Jau dvi savaites rašau Dumbldorui po du kartus per dieną, bet jis nenusileidžia. Jeigu tik panorėtų įtikinti berniukštį, galbūt aš dar galėčiau... Na, gal Skrimdžerui nusišypsos laimė.

Karamelė nugrimzdo į niaurią tylą, bet ją kaipmat nutraukė portretas, prabildamas savo griežtu valdišku balsu:

– Žiobarų ministrui pirmininkui. Prašau susitikti. Skubiai. Malonėkite nedelsdamas atsakyti. Rufas Skrimdžeras, magijos ministras.

– Gerai jau, gerai, – atsainiai tarstelėjo premjeras ir tik vos susiraukė, kai ugnis židinyje vėl pažaliavo, šovė aukštyn ir jos viduryje pasirodė dar vienas it vilkelis besisukantis burtininkas. Akimirka, ir jis žengė ant antikvarinio kilimo. Karamelė atsistojo, padvejojęs pakilo ir premjeras. Atvykėlis atsitiesė, nusipurtė ilgą juodą apsiaustą ir apsišvalgė.

Premjerui pirmiausia toptelėjo kvailoka mintis, kad Rufas Skrimdžeras labai panašus į nukaršusį liūtą. Rusvi plaukai ir gauruoti antakiai numarginti žilėmis, už akinių metaliniais rėmeliais spindi žvitrios akys, eisena turi tam tikro tingaus grakštumo, nors jis ir šlubčioja... Žmogus atrodė įžval-

gus ir tvirtas. Premjeras pamanė suprantas, kodėl burtininkų bendruomenė tokiais pavojingais laikais mieliau pasirinko Skrimdžerą, ne Karamelę.

– Sveiki gyvi, – mandagiai pasisveikino premjeras, paduodamas ranką.

Skrimdžeras ją paspaudė dairdamasis po kabinetą, tada išsitraukė iš po apsiausto burtų lazdelę.

– Karamelė viską jums papasakojo? – paklausė jis ir priėjęs prie durų palietė lazdele rakto skylutę. Spragtelėjo užraktas.

– Aa... taip, – atsakė premjeras. – Jeigu neprieštarausite, norėčiau, kad durys liktų neužrakintos.

– O aš nenorėčiau, kad man kas trukdytų, – atšovė Skrimdžeras ir pridūrė: – Arba šnipinėtų. – Jis nukreipė lazdelę į langus, ir portjeros užsitraukė. – Na, gerai, esu užsiėmęs žmogus, tad einam prie reikalo. Pirmiausia aptarkime jūsų saugumo klausimą.

Premjeras pasipūtė.

– Esu visiškai patenkintas esama apsauga, labai dėkui...

– Tačiau mes nepatenkinti, – nukirto Skrimdžeras. – Žiobarams bus prasti popieriai, jeigu jų ministrą pirmininką užklups Užvaldymo kera. Naujasis sekretorius priimamajame...

– Ir negalvoju atleisti Kingslio Šeklbolto, jeigu tai turite omeny! – sušuko premjeras. – Nepaprastai sumanus, dirba už du...

– Todėl, kad yra burtininkas, – nė nešyptelėjo Skrimdžeras. – Aukštos kvalifikacijos autoras, paskirtas jūsų saugoti.

– Pala, pala! – pasipiktino premjeras. – Jūs negalite man pasodinti bet kokio žmogaus, aš pats sprendžiu, kas man dirbs...

– Man pasirodė, kad jūs patenkintas Šeklboltu? – šaltai tarė Skrimdžeras.

– Esu... tai yra buvau...

– Vadinas, jokių problemų?

– Aš... na, jeigu tik Šeklboltas ir toliau dirbs taip pat... puikiai, – išlemeno ministras pirmininkas, bet Skrimdžeras jo jau nesiklausė.

– Dabar apie Herbertą Čorlį, jūsų padėjėją, – vėl prabilo jis. – Tą, kuris juokina žmones vaidindamas antį.

– Kas dėl jo? – sunerimo premjeras.

– Jį aiškiai paveikė nemokšiški Užvaldymo kera, – tarė Skrimdžeras. – Jo galvelė kliuksi, bet jis gali būti pavojingas.

– Jis tiktai kvarksi! – neryžtingai paprieštaravo premjeras. – Užtektų gero poilsio... ir gal kiek mažiau gerti...

– Šiuo metu jį apžiūri Švento Mango magiškujų ligų ir traumų ligoninės hileriai. Kol kas jis bandė pasmaugti tik tris, – pasakė Skrimdžeras. – Manau, bus geriausia kuriam laikui jį atskirti nuo žiobarų visuomenės.

– Oo... juk jis pasveiks, ką? – susirūpino ministras pirmininkas. Skrimdžeras tik gūžtelėjo pečiais ir žengė židinio link.

– Na, tiek teturėjau pasakyti. Pranešinėsiu apie visas naujienas, premjere, o jei pats būsiu pernelyg užsiėmęs atvykti, pasiųsiu Karamelę. Jis sutiko dirbti mano patarėju.

Karamelė bandė nusišypsoti, bet nepavyko, išėjo ne šypsena, o dantų sopės grimasa. Skrimdžeras jau graibė kišenėje paslaptinųjų

miltelių, nudažančių ugnį smaragdine žaluma. Ministras pirmininkas valandėlę nusiminęs žiūrėjo į nekviestus svečius, ir pagaliau jam išsiveržė visą vakarą tramdyti žodžiai:

– Dėl Dievo meilės, juk jūs *burtininkai*! Užsiimate magija! Tikriausiai galite viską sutvarkyti!

Skrimdžeras lėtai atsigręžė ir susižvelgė su Karamele. Eksministrui šį kartą pavyko nusišypsoti, ir jis maloniai tarė:

– Visa bėda, premjere, kad ir kita pusė užsiima magija.

Tada abudu burtininkai vienas paskui kitą įlipo į skaisčiai žalią ugnį ir išnyko.